

ΕΡΩΤΑΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

του Κωνσταντίνου Γανωτή, Φιλολόγου – Συγγραφέως.

Τὸ τραγικότερο διαπροσωπικὸ γεγονός στὴν ἐποχὴ μας εἶναι ἡ ἀποτυχία τοῦ ἔρωτα. Πάντοτε στὴ ζωὴ συνέβαινε ἀλλὰ ὄχι τόσο τραγικά...

Στ' ἀρχαῖα χρόνια ὑπῆρχε μόνο ἡ σεξουαλικὴ σχέση κι αὐτὴ ἀναπληρωνόταν γρήγορα κι εὐκόλα. Μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ἐσωματώθηκε κι ὁ ἔρωτας μέσα στὸ ὄλο θέμα τῆς σωτηρίας καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχαν δραματικὲς συγκρούσεις.

Καθὼς ὅμως ἄρχισε στοὺς τελευταίους αἰῶνες νὰ παραμερίζεται ὁ ἐκκλησιαστικὸς προσδιορισμὸς τῆς ζωῆς, τὸ πρόβλημα αὐτονομήθηκε, ξεγυμνώθηκε ἀπὸ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς ζωῆς, ἀποδυναμώθηκε τὸ συναίσθημα, θολώθηκε τὸ νόημά του καὶ τὸ θέμα ἔγινε τραγικὸ.

Ὁ ἄνθρωπος χάνοντας τὶς ἄλλες ὑλικὲς ἀπολαύσεις κρατήθηκε ἀπὸ τὸν σαρκικὸ ἔρωτα σὰν ἀπὸ κάποια σχεδὸν κυρίαρχη ἀπόλαυση σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἔτσι μὲ τὴν ἀποτυχία του σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση ἔχανε τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Κι ὀργάνωνε γι' αὐτὸ ἓνα δικό του Τρωικὸ πόλεμο γιὰ νὰ ξαναπάρει τὴν Ἑλένη.

Κι ὅταν ἔγιναν Χριστιανοί, βίωναν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐρωτικὴ ἀποτυχία ὡς σαρκικὴ καὶ πνευματικὴ ἀποτυχία. Καθὼς εἶχαν κάνει τὴν ἔνωση ψυχῶν καὶ σωμάτων κεφαλαιῶδες θέμα τῆς ζωῆς τους, ἡ ἀποτυχία τους σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἔδειχνε τὶς τεράστιες διαστάσεις τῆς ἀποτυχίας στὸ θέμα τῆς σωτηρίας.

Τώρα που ο άνθρωπος σκέπτεται περισσότερο και διαθέτει μία φαντασία πληροφορημένη, μπορεί να αισθάνεται την τραγική άποτυχία από την πρώτη ώρα της σχέσης. Οί ψυχές τρομαγμένες από τον άπαρηγόρητο θάνατο, αισθάνονται με το πρώτο άγκάλιασμα ότι σφίγγουν ένα κορμί μελλοθάνατο, καταδικασμένο στη μοναξιά της άθεϊας. Πώς να σταθοῦν τὰ έρωτικά “ ντεκόρ ” βομβαρδισμένα μ’ αυτή την αίσθηση του “ πάντα ματαιότητας τὰ ανθρώπινα ” ; Κάποτε μπορεί να κρυβόταν κάμποσο αυτή η αίσθηση. Τώρα όμως που ο άπελπισμένος θάνατος μάς πνίγει και περπατούμε μέσα σε δρόμους σπαρμένους με τὰ πτώματα του θριαμβευτή θανάτου, δέν μπορούμε να μὴν αισθανόμαστε την παγερή παρουσία του, τὸν μακάβριο θρίαμβό του . . .

Γι’αὐτὸ ο σύγχρονος άνθρωπος έπικαλεῖται τὴν ήλιθιότητα, τὴ βλέπει καὶ τὴ λιμπίζεται. Ζεῖ στὸν αἰῶνα τοῦ θριάμβου συγχρόνως τῆς λογικῆς καὶ τῆς έξεζητημένης ήλιθιότητας !

Τὰ σημερινὰ ζευγάρια γεύονται τὶς γουλιές τῆς έρωτικῆς σχέσης τους σὰν να εἶναι ἡ κάθε μία ἡ τελευταία τους. Κοιτάζονται καὶ τὸ έρωτικό τους κοίταγμα εἶναι σὰν ἕνας “ τελευταῖος άσπασμός ”. Μπορεῖ να μὴν εἶναι αἰτία κατάθλιψης αὐτό ;

Καὶ για ν’ άποφύγουν τὴν κατάθλιψή τους τὰ σημερινὰ ζευγάρια, περπατοῦν, θαρρεῖς, στὰ νύχια, για να μὴν ξυπνήσουν τὶς ψυχές τους κι άρχίσουν τὰ κλάματα τοῦ χωρισμοῦ. Ἔτσι γίνονται οἱ χωρισμοὶ άθόρυβοι χωρίς έξωτερικά “ φαινόμενα ”, πολλές φορές χωρίς πειστικά αἰτία.

Ἐκεῖνο που θὰ τοὺς κρατοῦσε ένωμένους θὰ ἦταν ὄχι θεραπεία τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν αἰτίων, που έπικαλεῖται ὁ άθεος ὀρθολογισμός, άσυμφωνία χαρακτήρων, διάσταση φιλοσοφιῶν, έλαττώματα τοῦ άλλου, έπεμβάσεις τῶν πατρικῶν οἰκογενειῶν, άλλὰ ἡ ζωντανή ὄσο καὶ μυστικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ καὶ στὴ σχέση τους.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγάλη μάννα μας, που μάς γεννᾷ καὶ μάς σκεπάζει από τὶς θλίψεις, τὶς άμαρτίες μας, καὶ τὸ θάνατο · καμμιά φυσικὴ μάννα δέν τὰ κατορθώνει αὐτά, οὔτε τολμᾷ να τὰ έλπίσει.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἴδια ἡ εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ, γι’ αὐτὸ τοὺς κάνει εὐτυχεῖς κι άγαπημένους καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς έγγυᾶται τὴ χαρὰ τῆς σχέσης τους καὶ πέρα από τὸ χρόνο. Ἄκόμα ὁ Χριστὸς προεκτείνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν άγάπη τοῦ ζευγαριοῦ στὴν υπόλοιπη κοινωνία, άκόμα καὶ στὴ φύση.

Ὁ σημερινὸς κοσμικὸς άνθρωπος ὡς λαίμαργος καταναλωτῆς έφήμερων ήδονῶν ζεῖ σε συνεχῆ σεξουαλικὴ διέγερση με τὰ θεάματα, άκού-

σματα που ἐπιδιώκει, καὶ μὲ τοὺς λογισμοὺς, που συντηρεῖ μέσα του. Ἐτσι ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασή του εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη πορνεία. Αὐτὸ σκοτώνει τὴν ἀθωότητά του ἀλλὰ καὶ τὴ μοναδικότητα τοῦ ἄλλου προσώπου. Δολοφονεῖται ἡ ἐρωτικὴ σχέση τῶν προσώπων. Δὲν μένει ἴχνος εὐγενικῆς προσωπικῆς σχέσης, ἴχνος μυστηρίου. Κι ὁ Χριστὸς, ὁ μόνος θεραπευτὴς τῶν τραυμάτων ἐκδιώκεται ἀπ' τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ μὴ διαταραχεῖ ἡ ἀμαρτωλὴ αἴσθησις τῆς ζωῆς, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξοικειώθηκε μ' αὐτήν. Θὰ μπορούσε βέβαια νὰ προβάλει κανεὶς ὅτι ἡ ἡδονὴ κορυφώνεται ἔτσι, κυριαρχεῖ σὰν μοναδικὴ “ εὐτυχία ” τοῦ ἀνθρώπου. Συμβαίνει ὅμως τὸ ἀντίθετο, γιὰτὶ μὲ τὴ διαρκὴ σεξουαλικὴ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ φανταστικὴ, ὁ ἄνθρωπος ἐκτονώνεται καὶ ὁ ἔρωτας που ἐπικρατεῖ εἶναι μόνο φανταστικὸς. Γι' αὐτὸ “ καταναλώνεται ” τόσο ἡ φανταστικὴ ἐρωτικὴ εὐτυχία.

Βλέπω τὸν ἔρωτα τῶν χριστιανικῶν ζευγαριῶν νὰ εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς, ἔρωτας συγκεκριμένων προσώπων, ἔρωτας που ἐπεκτείνεται ἀπὸ κάθε ἄλλου εἴδους ἔρωτα, ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιά, πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τοὺς συνανθρώπους, πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ κυρίως μεσ' ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀγάπες, ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό.

Πηγή : <http://konstantinosganotis.gr/omilies-menou>